

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-246/18-6

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda mr. sc. Inge Vezmar Barlek, predsjednice vijeća, Lidije Vukičević i Marine Kosović Marković, članica vijeća, te sudske savjetnice Ivane Mamić Vuković, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja K. d.o.o. iz V., koje zastupa zakonski zastupnik direktor I. Š., protiv tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., uz sudjelovanje zainteresirane osobe P. J. iz V., radi prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 20. rujna 2018.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništavanje 1. i 2. točke rješenja Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske KLASA: UP/II-008-07/17-01/1092, URBROJ: 401-01/10-18-5 od 25. svibnja 2018.

II. Poništava se točka 3. rješenja Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske KLASA: UP/II-008-07/17-01/1092, URBROJ: 401-01/10-18-5 od 25. svibnja 2018.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženik je točkom 1. izreke poništio rješenje tužitelja KLASA: UP/I-034-03/17-01/01, URBROJ: 2196-62-41-17-02 od 21. studenoga 2017. Točkom 2. izreke djelomično je odobreno zainteresiranoj osobi pravo na pristup preslikama sljedećih dokumenata: ugovoru o vođenju poslova od 31. listopada 2012. na način da se na istom prekriju podaci o stručnoj spremi direktora, adresi, datumu rođenja te osobni identifikacijski broj te se u tim dijelovima zahtjev za pristup informacijama odbija; ugovoru o vođenju poslova od 8. listopada 2014. na način da se na istom prekriju podaci o stručnoj spremi, adresi i osobnom identifikacijskom broju direktora te se u tim dijelovima zahtjev za pristup informacijama odbija; ugovoru o vođenju poslova od 30. srpnja 2012. i aneksu ugovora o vođenju od 1. rujna 2012. na način da se na istim prekriju podaci o adresi, datumu rođenja, jedinstvenom matičnom broju i osobnom identifikacijskom broju direktora društva te se u tim dijelovima zahtjev za pristup informacijama odbija; ugovoru o radu od 8. lipnja 1996. i odluci o izmjeni ugovora o radu od 3. studenoga 2005. na način da se na ugovoru o radu od 8. lipnja 1996. prekrije podatak o adresi i jedinstvenom matičnom broju direktora društva te se u tim dijelovima zahtjev za pristup informacijama odbija; ugovoru o radu od 1. travnja 1998. na način da se na istom prekrije podatak o adresi i jedinstvenom matičnom broju direktora društva te se u tim dijelovima zahtjev za pristup informacijama odbija. Točkom 3. izreke tuženik je naložio tužitelju da

postupi sukladno točki 2. izreke u roku od 30 dana od primitka rješenja.

Protiv navedenog rješenja tužitelj je podnio tužbu u kojoj navodi da je osporeno rješenje doneseno po proteku roka propisanog odredbom članka 25. stavka 5. Zakona o pravu na pristup informacijama (Narodne novine, broj 25/13. i 85/15., dalje: ZPPI) koji je kogentne naravi. Smatra da je time prekršeno načelo zakonitosti, koje je jedno od osnovnih načela upravnog postupka, propisano člankom 5. Zakona o općem upravnom postupku (Narodne novine, broj 47/09., dalje: ZUP). Dovodeći to u vezu sa člankom 102. ZUP-a zaključuje da je nastupila negativna pravna fikcija odnosno da je odbijena žalba korisnika prava na pristup informacijama. Smatra da je tuženik povrijedio i odredbe članka 114. stavka 1. ZUP-a i članka 115. ZUP-a te da u obrazloženju rješenja navodi pogrešne činjenice, odnosno pogrešno je naveden temeljni kapital društva. Tuženik se poziva na članak 19. Zakona o zaštiti tajnosti podataka (Narodne novine, broj: 108/96. i 79/07.), u kom smislu smatra netočnim navode tuženika budući da je očito kako pojedini ugovori menadžera nikako ne mogu predstavljati sve podatke koji se odnose na poslovanje pravne osobe. Tuženik ocjenjuje irelevantnim Pravilnik o radu tužitelja, iz razloga što šteta koja bi nastala povredom odredbi Pravilnika o radu nije razvidna, što je očito netočno i suprotno testu razmjernosti koji je proveo tužitelj. Smatra da bi zbog priopćavanja podataka neovlaštenoj osobi mogle nastupiti štetne posljedice za gospodarske interese trgovačkog društva, a svakako bi isplata naknade štete nekom od direktora po dobivenoj tužbi predstavljala znatno opterećenje za gradsko komunalno društvo koje posluje s minimalnim profitom. Postavlja pitanje mora li se jasno naznačiti u čemu bi se sastojala očita gospodarska šteta za trgovačko društvo koje bi povrijedilo odredbe ugovora o vođenju poslova ili Pravilnika o radu u pogledu tajnosti podataka. U odnosu na obrazloženje rješenja da se radi o trošenju javnih sredstava postavlja pitanje što je to javno sredstvo i kojim zakonom je definirano. Definicija javnih sredstava ne postoji ZPPI-u, a jedna od ovlasti tuženika je da inicira donošenje ili izmjenu propisa. Predlaže Sudu da poništi pobijano rješenje.

Tuženik u odgovoru na tužbu ističe kako odredba članka 102. ZUP-a sadrži predmnjevu usvajanja zahtjeva stranke te se primjenjuje isključivo na postupanje prvostupanjskog javnopravnog tijela u slučaju kada je ovlašteno neposredno riješiti upravnu stvar i to samo u slučaju kada je na to izričito ovlašteno zakonom. Ističe da nije utvrdio da bi traženi podaci predstavljali sve podatke koji se odnose na poslovanje pravne osobe. Navodi da je tužitelj tijelo javne vlasti čiji je osnivač jedinica lokalne samouprave (Grad V.) pa se na njega primjenjuje načelo transparentnosti u postupanju. Osim toga, obavlja djelatnosti u javnom interesu (održavanje javnih cesta, održavanje čistoće i odlaganje komunalnog otpada), što je dodatni argument za omogućavanje pristupa informacijama. Priznaje da je u rješenju naveden pogrešan iznos temeljnog kapitala tužitelja, međutim smatra kako to ne dovodi do nezakonitosti pobijanog rješenja. Predlaže Sudu da odbije tužbeni zahtjev.

Zainteresirana osoba nije dostavila odgovor na tužbu iako je uredno pozvana rješenjem od 2. srpnja 2018.

U očitovanju na navode odgovora na tužbu tužitelj navodi kako tuženik priznaje da je rješenje donio po proteku zakonom određenog roka. Poziva se na odredbu članka 3. stavka 1. točke 3. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj Narodne novine, broj 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. – odluka Ustavnog suda RH i 29/17., dalje: ZUS) kojom je propisano kako je predmet upravnog spora i ocjena zakonitosti propuštanja javnopravnog tijela da odluči redovitom pravnom lijeku stranke. Navodi da osporeno rješenje nije obrazloženo sukladno odredbi članka 98. stavka 5. ZUP-a. Smatra neosnovanim navod tuženika da nije utvrdio da bi traženi podaci predstavljali sve podatke koji se odnose na poslovanje pravne osobe. Smatra paušalnom tvrdnju tuženika da se radi o raspolaganju javnim sredstvima.

Na temelju razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja (članak 55. stavak 3. ZUS-a), Sud tužbeni zahtjev ocjenjuje djelomično osnovanim.

S obzirom da iz izvotka iz sudskog registra dostavljenog uz tužbu proizlazi da je osnivač

tužitelja Grad V., odnosno jedinica lokalne samouprave, Sud prihvaća stajalište tuženika da tužitelj raspolaže javnim sredstvima, zbog čega dolazi do primjene odredbe članka 16. stavka 3. ZPPI-a.

Tom je odredbom propisano kako su informacije o raspolaganju javnim sredstvima dostupne javnosti i bez provođenja testa razmjernosti i javnog interesa, osim ako informacija predstavlja klasificirani podatak.

Budući da tražene informacije o raspolaganju javnim sredstvima ne predstavljaju klasificirani podatak (članak 15. stavak 2. točka 1. ZPPI-a), one moraju javnosti biti beziznimno dostupne pa je irelevantan navod tužitelja da informacije predstavljaju poslovnu tajnu. U odnosu na osobne podatke navedene u traženim informacijama, a koji su zaštićeni na temelju odredbe članka 15. stavka 2. točka 4. ZPPI-a, tuženik je proveo test razmjernosti i javnog interesa te utvrdio da objava tih podataka ne bi bila u javnom interesu, što imajući na umu prirodu tih podataka prihvaća i ovaj sud. Sukladno navedenim mjerodavnim odredbama materijalnog prava, rješenje tuženika je obrazloženo sukladno odredbi članka 98. stavka 5. ZUP-a pa su u tom smislu neosnovani tužbeni prigovori.

Sud ne nalazi da je tuženik povrijedio odredbe ZUP-a kojima su propisane ovlasti tuženika za rješavanje žalbe, a činjenica što je osporeno rješenje doneseno nakon proteka roka za rješavanje žalbe, ne čini to rješenje nezakonitim, jer protekom tog roka ne prestaje obveza javnopravnog tijela da riješi žalbu. Negativna fikcija (prema kojoj bi se zbog proteka roka za žalbu smatralo da je žalba odbijena) više ne postoji u upravnom postupku. Neosnovano je nadalje pozivanje tužitelja na odredbu članka 3. stavka 1. točke 3. ZUS-a, jer je tom odredbom kao predmet upravnog spora predviđena zaštita zbog postojanja šutnje uprave. U konkretnom slučaju šutnja uprave ne postoji, jer je žalba osporenim rješenjem riješena pa je predmet ovog upravnog spora određen odredbom članka 3. stavka 1. točke 1. ZUS-a.

Međutim, Sud, koji sukladno odredbi članka 31. stavka 1. ZUS-a nije vezan razlozima tužbe, nalazi nezakonitom točku 3. izreke rješenja tuženika kojom se tužitelju naređuje omogućiti pristup informacijama u roku 8 dana od primitka rješenja. Ovo iz razloga što je odredbom članka 26. stavka 1. ZPPI-a propisano da tužba u upravnom sporu ima odgovorni učinak ako je rješenjem omogućen pristup informaciji. Prema tome, kod određivanja roka za omogućavanje pristupa informaciji u smislu odredbe članka 25. stavka 7. ZPPI-a, tuženik je morao imati na umu i citiranu odredbu članka 26. stavka 1. ZPPI-a te je nezakonito tužitelju naredio da omogući pristup informaciji prije nego što je upravni spor o zakonitosti tog rješenja dovršen, odnosno prije nego što je rješenje tuženika postalo pravomoćno.

Slijedom izloženog, na temelju odredbe članka 57. stavka 1. ZUS-a i članka 58. stavka 1. ZUS-a presuđeno je kao u izreci.

U Zagrebu 20. rujna 2018.

Predsjednica vijeća
mr. sc. Inga Vezmar Barlek, v.r.